

[Finansministeren.]

arbejde, der har været med at gennemgå finansloven og behandle de mange ændringsforslag, som har været fremsendt. Jeg forstår udmærket de hjertesuk eller måske kritiske bemærkninger — jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal formulere det — som fremkom dels fra fru Grethe Philip og dels fra hr. Haunstrup Clemmensen og vist også fra enkelte andre, om det tidspres, der har ligget over dem, der har skullet behandle alle disse ting. Jeg kunne personligt i og for sig deltage både i disse hjertesuk og i beklagelsen over, hvor lidt tid der har været, og hvor ringe mulighed der egentlig er for at sætte sig tilstrækkeligt ind i alle de mange facetter, som ændringsforslagene indeholder, og som gennemgangen af finansloven i det hele taget involverer.

Men vi må vel også nok erkende, at i år er der en speciel situation. Jeg mindes i hvert fald ikke, at vi på noget tidspunkt tidligere har haft så mange ændringsforslag at behandle som i indeværende folketings-samling, og jeg mindes i og for sig heller ikke, at der har været så kort tid til det, som der har været i år. Derfor er der nok tale om flere sammenfaldende omstændigheder. Jeg vil gerne sige, at jeg er enig i de bemærkninger, der er fremsat om, at man i den udstrækning, det er muligt, skal prøve, om man kan undgå et tidspres som det, der har været aktuelt ved behandlingen af indeværende års finanslovsforslag.

Det er ændringsforslagene, der her er til debat, men det har alligevel givet anledning til, at visse ordførere har benyttet lejligheden til at manifestere sig på en række områder. Det skal jeg i hvert fald undlade at gøre. Jeg skal også undlade at gå ind i en omtale af de enkelte ændringsforslag. Det har de forskellige politiske ordførere gjort og præciseret partiernes standpunkter på forskellig måde.

Derimod kunne jeg nok have lyst til at komme med et par måske mere principielle bemærkninger, naturligvis ikke mindst på baggrund af de bemærkninger, hr. Haunstrup Clemmensens startede med, de venligheder, som han havde til regeringen. Det fremgik vel også af andre partiets ordførere, at der bag den venlighed eller de bemærkninger, der blev fremsat, nok var lidt brod vendt

imod regeringen, og det er det, jeg godt vil knytte nogle bemærkninger til

Må jeg straks sige, at regeringen ønsker ikke at lægge navn til så voldsomme og pludselige ændringer i statens udgifter i nedadgående retning og altså i så voldsomme besparelsesforslag, at det slår en hel del i stykker i det samfund, som vi har. Derfor er jeg i og for sig ganske enig i den bemærkning, som hr. Jens Møller kom med, at der skal en vis tid til. Der skal en vis tid til, for at de besparelser, der gennemføres, ligesom får lov til at bundsætte sig, så det ikke slår noget i stykker. Vi må betragte dette som en indledning til en videreudvikling. Så kan man diskutere tempoet, og man kan kritisere regeringen for, at vi ikke nåede igennem med alt det, vi vil eller havde ønsket om. Det er der forskellig baggrund for, at man ikke gjorde. Man bliver ved at køre med de ca. 3 mia kr., vel vidende, at det ikke er rigtigt med de 3 mia kr. som udgangspunkt. Det havde været rigtigt, hvis dette folketing havde gennemført det oprindelige forslag om pristalsreguleringen, som regeringen lagde på bordet, hvorved de 500 mill. kr. kunne have været hentet fra kommunerne.

Den overvejelse, som regeringen stod over for, måtte naturligvis være: hvor langt kunne man komme med gennemførelse af besparelser, hvis disse besparelser var overladt til fri afstemning her i folketinget? Ville man være nået længere, eller ville man være nået kortere end i det forlig, som man nåede frem til?

En anden overvejelse, som vi naturligvis også har måttet foretage var, da dette jo skulle være indledningen til en videre udvikling: ville det ikke være mere hensigtsmæssigt, hvis man kunne skabe et bredt flertal her i folketinget for at gennemføre de besparelser, hvorefter man senere kunne arbejde videre, fremfor at skabe splittelse og opdelinger på forskellig måde?

Der ligger altså bag hele den holdning, vi har haft til disse spørgsmål, også en langsigtet betragtning. Det skal ikke skjule, at regeringen kunne have ønsket at nå videre i første omgang — det er der ingen grund til at skjule — men efter den afvejning, vi måtte foretage i forhold til de muligheder, der forelå, også for at kunne arbejde videre